

- uwzględnienie niniejszej skargi i w związku z tym stwierdzenie nieważności decyzji Komisji ze względu na to, że nie zawiera uzasadnienia, a w każdym razie nie jest oparta na jednoznacznych przesłankach wynikających z dochodzenia.
- uznanie stosowania do włoskiego systemu opieki zdrowotnej systemu świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym (UOIG), a w związku z tym zasad ustanowionych w wyroku Trybunału z dnia 24 lipca 2003 r., Altmark Trans i Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, EU:C:2003:415) w świetle art. 106 i 107 TFUE w dziedzinie pomocy państwa. W konsekwencji, skarżąca wnosi do Sądu o sprawdzenie działań regionu Lacjum w odniesieniu do wynagrodzenia placówek publicznych, które powinny opierać się na zasadach określonych w ww. przepisach. Wynagrodzenie publicznych zakładów opieki zdrowotnej powinno zatem zostać ograniczone do rekompensaty kosztów zgodnie z kryteriami określonymi w wyroku Altmark, zastosowanymi do tzw. średniego przedsiębiorstwa, a nadmierne dofinansowanie powinno zostać uznane za nadmierną rekompensatę.
- zobowiązanie regionu Lazio do wypłacenia skarżącej wynagrodzenia zgodnie z zasadą średniego przedsiębiorstwa, a zatem uwzględniając w szczególności zwiększenie kosztów pracy, co się tyczy wszystkich pracowników skarżącej zatrudnionych od 2005 do 2006 r. i ustalenie, że ten parametr będzie miał zastosowanie w przyszłości.
- przyznanie skarżącej wszystkich konsekwencji prawnych w szczególności poprzez obciążenie Komisji kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy decyzji Komisji C(2017) 7973 final z dnia 4 grudnia 2017 r. o oddaleniu zażalenia złożonego przez skarżącą, będącą włoskim szpitalem kościelnym, dotyczącego domniemanej rekompensaty kosztów szpitali publicznych w regionie Lacjum. Komisja uznała w zaskarżonej decyzji, że środki, których dotyczy zarzut, nie stanowią pomocy państwa.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący użycia języka angielskiego do sporządzenia autentycznej wersji językowej ostatecznej decyzji.
2. Zarzut pierwszy dotyczący braku uzasadnienia. Komisja całkowicie pominęła niektóre istotne aspekty pytania i nie odparła niektórych zastrzeżeń podniesionych przez skarżącą, wykazanych w załączonej do akt dokumentacji. Komisja jest zobowiązana odpowiedzieć na wszystkie pytania skarżącej zgodnie z zasadami przejrzystości i dobrej wiary.
3. Zarzut trzeci w ramach którego skarżąca kwestionuje twierdzenie, że we włoskim porządku prawnym system opieki zdrowotnej charakteryzuje się powszechnością opieki zdrowotnej, to znaczy, że wszystkie świadczenia zdrowotne są świadczone przez krajową służbę zdrowia. Ponadto skarżąca zarzuca Komisji, że nie wykazała ona, iż państwo włoskie finansuje i w związku z tym pokrywa wszystkie świadczenia zdrowotne własnych obywateli, które to twierdzenie jest całkowicie niezgodne ze stanem faktycznym. Skarżąca podnosi, że powszechność nie jest pojęciem abstrakcyjnym, ale powinna być konkretna, możliwa do sprawdzenia, dostrzegalna i nie może zostać przyjęte, że istnieje tylko dlatego, że tak twierdzi rząd włoski.

Skarga wniesiona w dniu 3 kwietnia 2018 r. – Microsemi Europe i Microsemi/Komisja

(Sprawa T-227/18)

(2018/C 190/64)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Microsemi Europe Ltd (Reading, Zjednoczone Królestwo) i Microsemi Corp. (Aliso Viejo, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: D. Aulfes i J. Lenz, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 23 stycznia 2018 r. (dotyczącej sprawy AT.40529 – TSMC), opartej na art. 18 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1/2003;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwanaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie istotnych wymogów proceduralnych ze względu na fakt, że adresat decyzji nie został wskazany w sposób wystarczająco jasny i możliwy do określenia.
2. Zarzut drugi: brak właściwości w zakresie, w jakim skarżąca w pkt 2 powinna być uznana za adresata zaskarżonej decyzji.

Skarżące podnoszą, że Komisja nie jest właściwa do wydawania aktów mających skutki prawne wykraczające poza terytorium Unii Europejskiej i że nie może nakładać obowiązków na spółki z siedzibą w Stanach Zjednoczonych Ameryki w celu dostarczenia informacji.

3. Zarzut trzeci: naruszenie traktatów i norm prawnych mających zastosowanie w celu wykonania traktatów, ponieważ skarżącą w pkt 2 należało uznać za adresata zaskarżonej decyzji.

W odniesieniu do tego zarzutu wskazano, że Komisja nie może nakładać obowiązków na przedsiębiorstwa mające siedzibę w Stanach Zjednoczonych w zakresie udzielania informacji i że nie może podawać nieprawdziwych informacji dotyczących możliwości nałożenia grzywien.

4. Zarzut czwarty: naruszenie traktatów i norm prawnych mających zastosowanie w wykonywaniu traktatów.

Ponadto skarżące twierdzą, że zgodnie z motywem 23 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 Komisja nie może żądać informacji dotyczących wszystkich przedsiębiorstw w grupie przedsiębiorstw na poziomie światowym, lecz jedynie informacji, które dotyczą rynku europejskiego.

5. Zarzut piąty: naruszenie traktatów i norm prawnych mających zastosowanie w wykonywaniu traktatów.

Skarżące twierdzą również, że ma miejsce naruszenie zasady proporcjonalności, w wypadku gdy żądanie udzielenia informacji obejmuje informacje dotyczące rynków poza Unią Europejską.

6. Zarzut szósty: naruszenie traktatów i norm prawnych mające zastosowanie przy wykonywaniu traktatów, ponieważ skarżącą w pkt 1 należało uznać za adresata zaskarżonej decyzji.

W drodze tego zarzutu skarżące twierdzą, że okoliczność żądania od spółki zależnej w Unii Europejskiej dostarczenia informacji o spółce dominującej w Stanach Zjednoczonych Ameryki i innych powiązanych przedsiębiorstwach w Europie jest sprzeczne z zasadą proporcjonalności.

7. Zarzut siódmy: nadużycie władzy.

Skarżące twierdzą, że okoliczność żądania informacji na temat przedsiębiorstw powiązanych w Unii Europejskiej stanowi nadużycie władzy, ponieważ przedsiębiorstwa te mogą być bezpośrednio zobowiązane do udzielenia informacji.

8. Zarzut ósmy: naruszenie istotnych wymogów proceduralnych z powodu niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonej decyzji.

9. Zarzut dziewiąty: naruszenie istotnych wymogów proceduralnych z powodu niewystarczającego wskazania celu żądania udzielenia informacji.

10. Zarzut dziesiąty: naruszenie istotnych wymogów proceduralnych, ponieważ pytania zadane w zaskarżonej decyzji są niedopuszczalne.

11. Zarzut jedenasty: naruszenie traktatów i norm prawnych mających zastosowanie przy wykonywaniu traktatów z uwagi na fakt, że pytania postawione poprzez zaskarżoną decyzję są nieokreślone.
12. Zarzut dwunasty: naruszenie traktatów i naruszenie norm prawnych mających zastosowanie przy wykonywaniu traktatów.

Skarga wniesiona w dniu 4 kwietnia 2018 r. – Biolatte / EUIPO (Biolatte)

(Sprawa T-229/18)

(2018/C 190/65)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Biolatte Oy (Turku, Finlandia) (przedstawiciel: adwokat J. Ikonen)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „Biolatte” – zgłoszenie nr 15 759 319

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 6 lutego 2018 r. w sprawie R 351/2017-1

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- nakazanie rejestracji słownego znaku towarowego zgodnie z wnioskiem złożonym Biolatte Oy w dniu 17 sierpnia 2016 r. (zmienionym w dniu 28 października 2016 r.)

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 6 kwietnia 2018 r. – Qualcomm/Komisja

(Sprawa T-235/18)

(2018/C 190/66)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Qualcomm, Inc. (San Diego, Kalifornia, USA) (przedstawiciele: M. Pinto de Lemos Fermiano Rato, M. Davilla i M. English, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- uchylenie nałożonej w niej grzywny lub, tytułem ewentualnym, znaczne zmniejszenie jej kwoty;
- zarządzenie wskazanych w skardze środków organizacji postępowania lub środków dowodowych oraz